

Λήθη

Καλότυχοι οι νεκροί που λησμονάνε
την πίκρα της ζωής. Όντας βυθίση
ο ήλιος και το σούρουπο ακλουθήση,
μην τους κλαις, ο καημός σου όσος και νάναι.

Τέτοιαν ώρα οι ψυχές διψούν και πάνε
στης λησμονιάς την κρουσταλλένια βρύση·
μα βούρκος το νεράκι θα μαυρίση,
α στάξει γι' αυτές δάκρυ όθε αγαπάνε.

Κι αν πιούν θολό νερό ξαναθυμούνται,
Διαβαίνοντας λιβάδια από ασφοδίλι,
πόνους παλιούς, που μέσα τους κοιμούνται.

Α δε μπορής παρά να κλαίς το δείλι,
τους ζωντανούς τα μάτια σου ας θρηνήσουν:
θέλουν - μα δε βολεί να λησμονήσουν.